PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 3 (98) FEBR. 1963 — Anul VI (XVI)

CRENGUȚA CUMBARI, tînăra reprezentantă a clubului Dinamo București, cîștigătoare la ultimul concurs republican la categoria de vîrstă 13-14 ani, se pregătește intens, pentru a-și putea păstra titlul la apropiatele campionate republicane de patinaj artistic. Foto: P. ROMOȘAN

ÎN ACEST NUMĂR:

- *VACANȚĂ DE IARNĂ* (Cu cicliștii la Herculane)
- *POVESTESC FOȘTII INTERNAȚIONALI* (fotbalistul Mihail Flamaropol)
- *LA NATAȚIE — STAGNARE ȘI CÎTEVA SPERANȚE*
- *BRUMEL, „SĂRITORUL COSMIC"*

VOINȚA MIERCUREA CIUC

5 5 0 0 35 : 4 = 10

Voința — Avîntul	9—0
Voința — Știința Buc.	5—1
Voința — Steagul roșu	9—0
Voința — Știința Cluj	10—2
Voința — Steaua	2—1

În fotografie, de la stînga la dreapta, rîndul de sus: **Andrei, Fr. Balint, Cziszer, E. Antal, Ciorba I, A. Balint, Șt. Tacaci, C. Hollo, Sprencz** (antrenor); rîndul de jos: **Fr. Varga, Kedveș, D. Varga, Sofian, Tașnadi, I. Szabo.**

STEAUA BUCUREȘTI

5 4 0 1 48 : 8 = 8

Steaua — Avîntul	19—2
Steaua — Știința Cluj	8—1
Steaua — St. roșu	13—3
Steaua — Știința Buc.	7—0

În fotografie, de la stînga la dreapta, rîndul de sus: **Calamar, Zografi, Varodi, Raduch** (antrenor), **Ganga** (conducătorul echipei), **Czaka, Ștefanov, Tarcsi**; rîndul de jos: **Feigs, Ciorba II, Ionescu, Peter, Crișan, Petrescu, Bianu.**

CINE VA FI CAMPIOANĂ?

SE PARE că titlul de campioană a țării la hochei pe gheață va fi din nou cucerit de formația din Miercurea Ciuc, în dauna echipei bucureștene Steaua, actuală campioană și veșnică rivală. În turul campionatului republican hocheiștii de la Voința și-au creat un avantaj care le dă dreptul să aspire la mult invidiatul titlu. Desigur că nici echipa militară nu va sta cu brațele încrucișate. În primul rînd ea scontează pe aportul pe care-l va aduce la realuarea disputelor tehnicianul Biro, indisponibil în prima jumătate a campionatului, datorită unui accident. În al doilea rînd, Raduch — antrenorul echipei Steaua, speră că pînă în martie, jucătorii tineri din formație să capete un plus de încredere în forțele lor printr-o șlefuire mai atentă a calităților fizice de care, indiscutabil, dispun.

Toate calculele lui Raduch, ca și dorința firească a echipei din Miercurea Ciuc de a-și păstra în cele din urmă avantajul cucerit, ne îndreptățesc să scontăm că jocurile din cea de a doua parte a campionatului republican de hochei vor fi de o înaltă factură tehnică. La interesul cu care sînt așteptate meciurile din retur se adaugă desigur și evoluția celorlalte patru echipe: Știința București — în mare progres și capabilă să producă cele mai neașteptate surprize — Steagul roșu Brașov — o formație cu o mare putere de luptă, precum și Știința Cluj și Avîntul Gheorghieni, ai căror jucători sînt deciși să se reabiliteze după comportarea mai slabă avută în jocurile din ianuarie.

În paginile alăturate publicăm fotografiile celor șase formații angrenate în campionat, în ordinea poziției ocupate de ele în clasamentul turului.

În fotografiile de mai jos puteți vedea un aspect de la unul dintre cele mai disputate meciuri, Știința Cluj—Avîntul Gheorghieni (rezultat 9—8), precum și un instantaneu luat la banca jucătorilor de schimb de la Steaua.

G. ȘTEFĂNESCU
Fotografii de P. ROMOȘAN

ŞTIINŢA BUCUREŞTI

5 3 0 2 31 : 18 = 6

Ştiinţa Buc. — Ştiinţa Cluj 10—2
Ştiinţa Buc. — Avîntul 5—4
Ştiinţa Buc. — Steagul roşu 15—0

În fotografie, de la stînga la dreapta, rîndul de sus: **Florescu, T. Vacar, Ferencz, Ioanovici, Rigo, Niţă, Daradici, Barbu, Z. Antal**; rîndul de jos: **Ciobotaru, Fogoroş, Tulbure, Crihan, L. Vacar.**

STEAGUL ROŞU BRAŞOV

5 1 1 3 11 : 44 = 3

Steagul roşu — Ştiinţa Cluj 6—5
Steagul roşu — Avîntul 2—2

În fotografie, de la stînga la dreapta, rîndul de sus: **Manta, Spirer, Ghimbăşan, Măzgăreanu, Gogeanu, Balaş, Mihoc, Szekely**; rîndul de jos: **C. Antal, Lanschi, Balint.**

ŞTIINŢA CLUJ

5 1 0 4 19 : 42 = 2

Ştiinţa Cluj — Avîntul 9—8

În fotografie, de la stînga la dreapta, rîndul de sus: **Izslai, I. Antal, Dibernardo, Soos, Capdebo, Cazan I**; rîndul de jos: **Gödri, Ardeleanu, Ötvös, Ciuroş.**

AVÎNTUL GHEORGHIENI

5 0 1 4 16 : 44 = 1

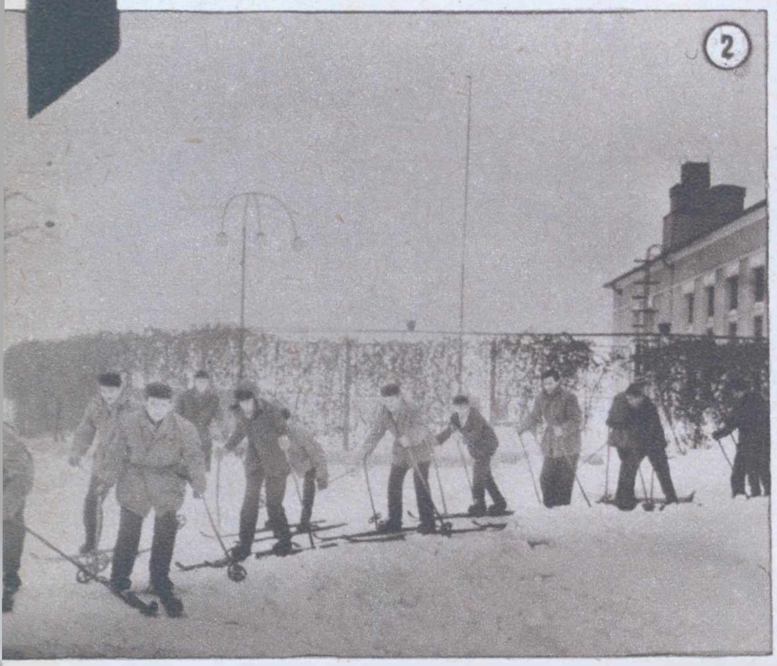
În fotografie, de la stînga la dreapta, rîndul de sus: **Burjan, Benedek, Paltan, Elekes, Lenard I, Tomor, Kunz, Balla, Bazilides**; rîndul de jos: **Veres, Biro, Almassy, Kemenes, Lenard II.**

SPARTACHIADA ALBĂ LA BUCUREŞTI

ÎN LUNA LUI IANUAR, iarna şi-a luat zborul de pe întinderile de sticlă ale Groenlandei şi şi-a pulverizat cristalele de gheaţă în straturile dense ale Europei. Astfel, în timp ce pescarii danezi păşeau pe marea îngheţată, iar fotbaliştii Petrolului îşi coseau pieptare de schiori pe treningurile albastre, tinerii bucureşteni şi-au dezlipit spatele de grila caloriferelor din sălile de şah şi de lupte, pentru a adăuga o nouă probă — proba zăpezii — poliatlonului Spartachiadei albe — 1963 a Capitalei.

★

Ne aflăm în Grozăveşti, la Casa de Cultură a tineretului. Holul spaţios are aspectul unei cabane în plin sezon. Schiorii — şcolari de la uzina Semănătoarea şi cei de la Confecţia se echipează. Zăngănitul celor peste 40 de schiori creează o intensă atmosferă de concurs. Iată-i pe trei dintre viitorii concurenţi. Îşi potrivesc legăturile afară, în ciuda gerului (**FOTO 1**). După cîteva minute se porneşte spre linia de plecare. Febra de start stîrneşte rivalităţi chiar de pe acum (**FOTO 2**). Se studiază cu grijă traseul. Porţiunile plate alternează cu sectoare de coborîre rapidă (la Bucureşti!). În sfîrşit se dă startul. (**FOTO 3**). Nimeni nu-şi dozează efortul. O pantă abruptă triază sever. Jos în vale monomul se regrupează. Căzăturile (multe!) stîrnesc hazul spectatorilor. Plutonul fruntaş, în fine prudent coboară „în trepte", la vederea... sosirii, (**FOTO 4**).

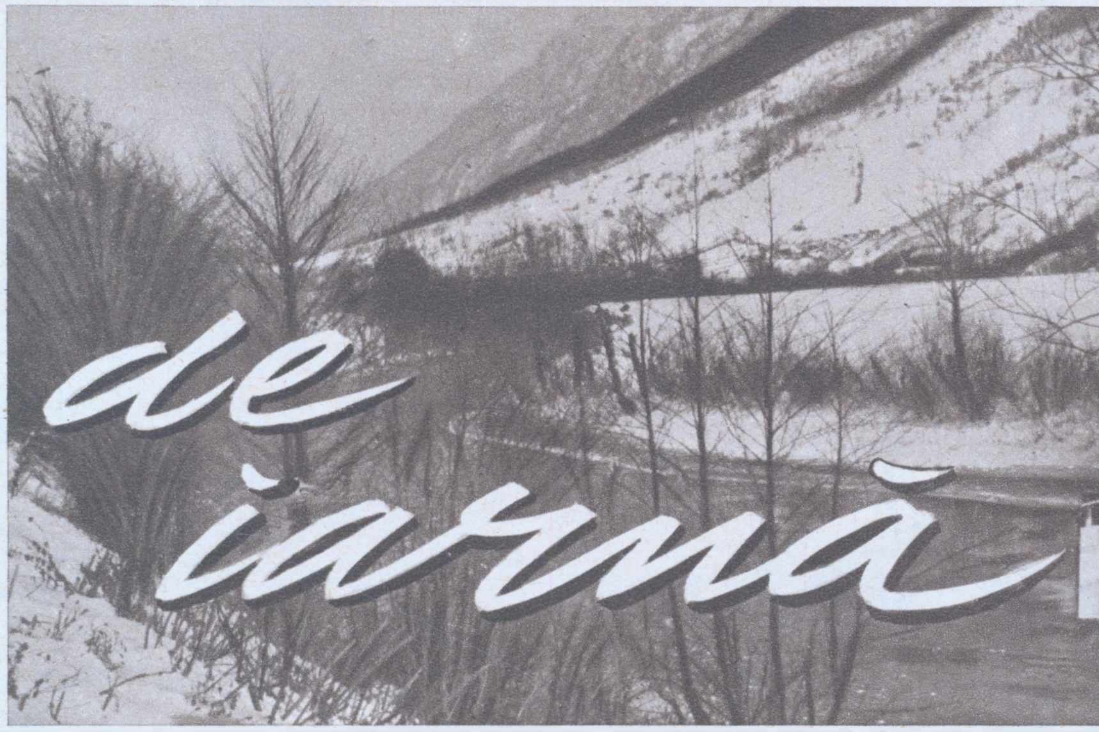
Cei mai rapizi (croitorii Augustin Fara, Dumitru Petcu de la Confecţia şi elevii Constantin Velicu şi Ion Mîndra de la Şcoala profesională a uzinelor Semănătoarea) încearcă primele emoţii ale celebrităţii.

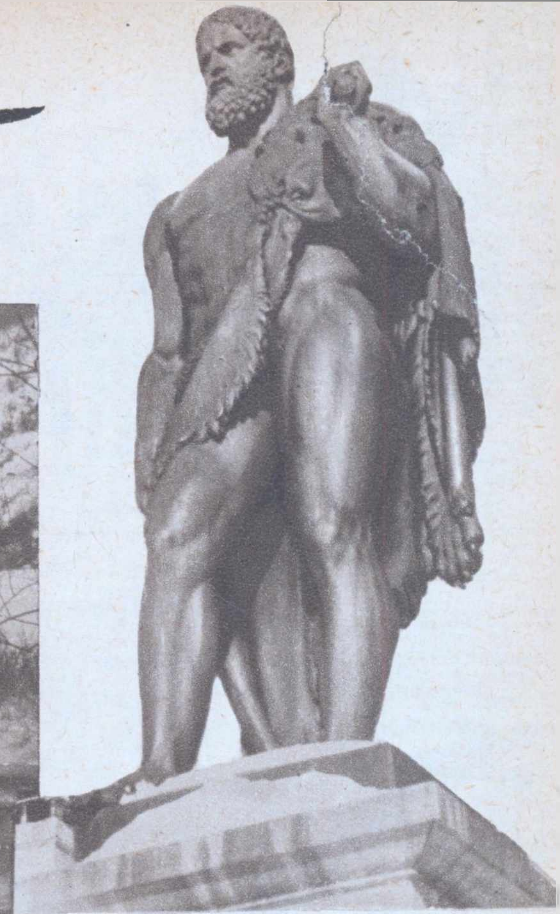
★

Amurgul pune capăt întrecerii schiorilor. Spre bucuria copiilor. Săniuţele s-au şi aliniat la start. Au o pîrtie nouă. Rînd pe rînd copiii se prăvălesc în vale, ca nişte şoricei fugăriţi de pisici nevăzute.

Foto: PETRE STAN

Vacanță de iarnă

Fotoreportaj de:
MIRCEA CRISTIAN

ÎMI RECITESC CU PLĂCERE articolele scrise cu ani și ani în urmă. Dar nu arareori zîmbesc... Și cum să nu faci asta cînd acum vreo 12 ani, de pildă, scriam prin luna octombrie în ziar: **„Sezonul ciclist a luat sfîrșit. Pînă la primăvară bicicletele lui Marin Niculescu, Ervant Norhadian, Martie Ștefănescu și ale celorlalți vor sta în... cui!"**

Și, dacă statul bicicletelor în cui era numai o „poantă gazetărească", inactivitatea cicliștilor în timpul iernii constituia o realitate a acelor ani.

Ar zîmbi, fără îndoială, citind acele rînduri, și Ion Cosma, Ion Ardeleanu, Constantin Dumitrescu, Walter Ziegler, Florian Cristescu, Ion Stoica și ceilalți membri ai lotului republican, care, în aceste zile geroase, fac lungi antrenamente de rulaj pe șosele înzăpezite.

Apropó, știți unde-și petrec vacanța de iarnă cicliștii din lotul republican pentru „Cursa Păcii"? Tocmai pe minunata vale a Cernei, în stațiunea renumită pentru apele sale termale, Herculane. Acolo i-am găsit într-o dimineață geroasă de sfîrșit de ianuarie. Pedalau de zor spre Orșova, înfruntînd vîntul tăios și zăpada înghețată, parcă turnată în panglica șoselii. La un scurt popas — între două „bucăți" de 45 km! — am schimbat cîteva cuvinte cu maestrul sportului Constantin Dumitrescu.

— De multă vreme aici?

— **De vreo... 7—800 km... Adică de vreo zece zile. Avem de gînd să ne petrecem și restul vacanței de iarnă la Herculane. Și, cum pentru noi această vacanță înseamnă prilej de lucru serios, sperăm să facem mai bine de 1.200 km pe aceste șosele.**

Ceva mai departe de noi, antrenorul lotului, Ernest Golgoți, dădea îndrumări cîtorva cicliști. Nu l-am întrerupt. Îndată însă ce le-a dat un nou „start" cicliștilor, ne-a făcut cîteva „confidențe". **„După antrenamentele efectuate la cluburi în noiembrie și decembrie, am convenit cu băieții ca în timpul vacanței de iarnă să ne antrenăm în comun. Îmbinăm pregătirea fizică generală cu pregătirea specifică. Apoi, alergătorii se vor pregăti din nou la cluburile lor după planurile alcătuite special pentru lotul republican. Cursa Păcii este o competiție foarte grea. Trebuie să-i facem față printr-o muncă temeinică."**

I-am urmărit pe cei 10 cicliști din lot la antrenamente și, alături de oamenii muncii veniți în concediu la Herculane, i-am admirat pentru sîrguința, tenacitatea și perseverența de care dau dovadă.

Herçul — miticul simbol al forței — străjuie cunoscuta stațiune. La el au venit să prindă puteri noi și rutierii. Dar nici nu cer, nici nu împrumută. Muncesc cu rîvnă pentru a le dobîndi!...

ÎN FOTOGRAFII:

① Cu tot frigul, lotul rulează cu sîrguință pe „asfaltul" de zăpadă. (De la stînga la dreapta: Simion Ariton, C. Dumitrescu, I. Cosma, Grigore Nicolae, Ion Stoica, Gh. Neagoe, I. Ardeleanu și Fl. Cristescu).

② Doi tineri cicliști care se pregătesc să se alinieze la startul Cursei Păcii: Ion Stoica și Ion Ardeleanu.

ÎN FOTOGRAFII:

① Cînd gerul pătrunde prea adînc prin treninguri o probă de... ciclocros e bine venită!

② „De n-ar fi acești 2—3 centimetri de zăpadă!"... — pare a le spune antrenorul Golgoți localnicilor care urmăresc cu mult interes pregătirea cicliștilor.

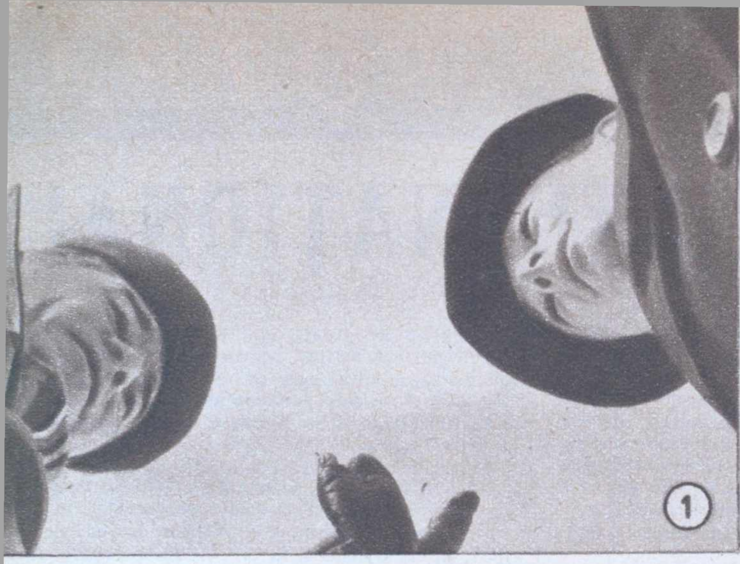
③ Scurte sprinturi care încălzesc pe rutieri și îi obișnuiesc cu sosirile furtunoase. (De la stînga la dreapta: C. Dumitrescu, Ion Cosma și W. Ziegler).

④ La sfîrșitul antrenamentului, o bătaie cu zăpadă care tonifică și destinde.

VĂ PREZENTĂM LOTUL CICLIȘTILOR ROMÎNI PENTRU CURSA PĂCII

	Clubul	Data nașterii	Anul debutului în ciclism	Greutate	Înălțime	Selecționat în echipa R.P.R.
CONSTANTIN DUMITRESCU	Olimpia	10.VIII.1934	1952	76 kg	177 cm	55 de ori
ION COSMA	Dinamo	11.VII.1937	1957	86 kg	184 cm	21 de ori
ION STOICA	Steaua	14.XI.1939	1956	70 kg	176 cm	10 ori
ION ARDELEANU	Steaua	10.IV.1941	1958	67 kg	171 cm	8 ori
WALTER ZIEGLER	Dinamo	10.V.1938	1956	70 kg	175 cm	10 ori
FLORIAN CRISTESCU	Voința	31.VIII.1939	1957	74 kg	177 cm	2 ori
GRIGORE NICOLAE	Steaua	2.II.1935	1955	76 kg	170 cm	1 dată
GHEORGHE NEAGOE	Steaua	8.VI.1939	1957	72 kg	176 cm	3 ori
SIMION ARITON	Voința	18.XI.1938	1956	78 kg	180 cm	6 ori
GHEORGHE RĂDULESCU	Olimpia	25.XI.1933	1951	72 kg	172 cm	28 de ori

ÎN FOTOGRAFII:

① Colaborarea dintre antrenor și medic este prezentă și în timpul ședinței de antrenament.

② Trenul aduce oameni la odihnă. Cicliștii își petrec însă vacanța pregătind viitoarele succese.

③ Ion Cosma își pregătește de pe acum viitoarele evadări!

④ „Nea Ilă", bucătarul: „Ca pe Cosma îl fac și pe Ardeleanu ăsta mic!"

⑤ Peisaj de iarnă pe Valea Cernei.

POVESTESC FOȘTII INTERNAȚIONALI

PASIUNEA PENTRU FOTBAL a început de cînd eram mic, mic de tot. Fratele meu, jucător la C.A.B., care pe atunci, prin anii 1925—1926, era un club principal al Bucureștiului, mă lua și mă ducea, chiar cînd picioruşele mele oboseau, pînă departe, la Şosea, la Arcul de Triumf, unde îl vedeam, din micuța tribună de lemn, cum joacă. De cele mai multe ori, spre sfîrşitul meciului, mă aşeza sub tribună şi mă îndemna: „Stai aici cuminte pînă se termină bătaia". Aşa era pe atunci: meciurile se terminau înainte de limita regulamentară, încăierările din final fiind ceva... tradiționale întîlnirilor de campionat. Ne întorceam acasă obosiți, el cu un ochi vînăt și umflat, eu fericit că am văzut... fotbal. Fratele meu lua bătaie şi de la tata.

Cînd după o asemenea încăierare a luat foc tribuna arenei C.A.B. şi clubul s-a desființat, fratele meu s-a lăsat și el de meciuri. Cred însă că și amenințările părinților care considerau fotbalul un „joc de maidan" au influențat această hotărîre.

Eu însă, atras ca de un magnet, mă duceam zilnic, mai ales că nu mai aveam nevoie să fiu luat pe umeri, nu prea departe de strada noastră, pe Romcomit, şi vedeam cum echipa Juventusului se antrenează. Marile întîlniri dintre Juventus și Chinezul sau Juventus şi Ferencvaros le vedeam dintr-un pom înalt din spatele peluzei, unde ocupam un loc în vîrf, cu multe ore înainte de începerea meciului. Acestea sînt primele imagini ale copilăriei mele, care nu a cunoscut alte plăceri. Cred că din această cauză părinții nu m-au împiedicat să joc.

Cînd în cartierul nostru cu mulți copii — majoritatea școlari la „Cuibul cu barză" — s-a format prima echipă de fotbal, care s-a numit Plevna, eu eram fericit că am fost ales să fac parte din cei 11. Şi astfel, încă de la 10 ani, am început să joc pe maidanele din jurul Bucureştiului, unde colindam cu Plevna, din care făceau parte printre alții și frații Dron, Iordache, Walter etc.

În vacanța mare jucam mingea de dimineața şi pînă în amurg. Cred astăzi că adevărata școală a „tehnicii" ne-am însuşit-o între 10 şi 14 ani cînd, din lipsă de minge de fotbal, foarte costisitoare în acele vremuri de criză, mai ales că părinții noştri erau săraci, eram obligați să jucăm cu mingile de tenis uzate, procurate de pe terenurile de tenis ale Romcomitului.

Controlul asupra mingii de tenis, mult mai uşoară şi cu volum mai mic, ne obliga la eforturi grele, de care noi nu ne-am dat seama decît mai tîrziu, atunci cînd am devenit jucători apreciați de public pentru precizia paselor noastre.

Pentru „tehnica" mea, la 18 ani am fost „cumpărat" de Juventus, club semiprofesionist din divizia A, de la o echipă unde, între timp, mă legitimasem — Gloria, care activa la categoriile inferioare. Eram înalt, slab ca un țîr şi, neavînd forță, nu am putut — aşa cum îmi spuneau de altfel toți — să rezist în fața marilor aşi ai fotbalului de atunci.

Am respectat indicațiile antrenorului meu de atunci — Coloman Braun: „învață și alte sporturi, fii multilateral!".

Vocația pentru fotbal se împletea cu dorința de afirmare. Ambele m-au determinat să canotez, să înot şi să încep școala alergării practicînd atletismul în cursul verii. Iarna fugeam pe cristalul de gheață din lacul Cişmigiu. În fiecare dimineață făceam gimnastică, uneori sub privirile curioase ale vecinilor, care mă vedeau alergînd printre rufele întinse în curte, într-un trening cîrpit roşu-albastru.

Au trecut apoi ani de meciuri disputate cu Juventusul meu pe terenuri tari ca piatra, pe timp de arşiță sau desfundate de ploi către toamnă, singurul teren gazonat atunci fiind A.N.E.F.-ul, disponibil numai jocurilor internaționale.

Afirmarea, şi cu ea satisfacția primilor lauri, a fost cunoscută mai tîrziu cînd, după o serie de victorii ale echipei mele, la care contribuisem, am fost selecționat în echipa B a Romîniei. Era în anul 1946.

La Budapesta am realizat 0—0 cu o puternică națională B a Ungariei, din care nu lipseau Boszik, Toth, Zakarias şi alte nume sonore ale fotbalului maghiar.

Din acel an am figurat mereu pe lista jucătorilor care apărau culorile patriei noastre în întîlnirile internaționale. Pe ecranul amintirilor apar de neuitat: Romînia — Cehoslovacia 2 — 1, Romînia — Bulgaria 3—2, Romînia — Cehoslovacia (la Praga) 2 — 2 și alte meciuri din Franța (1948), unde am ajuns pînă în finala unui turneu internațional sindical.

13 ani am jucat la clubul Juventus (Petrolul).

Mă străduiam să joc bine, pregătindu-mă înaintea marilor întîlniri, făcîndu-mi singur programul săptămînal de antrenament, ceea ce îl supăra pe antrenorul meu. Am cucerit, după o asemenea pregătire o plachetă mult rîvnită de fotbaliştii vremii, oferită de Sindicatul Ziariştilor pentru jocul cel mai bun și mai corect prestat de cei 44 de jucători care au evoluat pe Giuleşti în cadrul unui cuplaj (Juventus, I.T.A., Universitatea Cluj şi C.F.R. Bucureşti).

Desigur că în activitatea fotbalistică am avut şi decepții, survenite în majoritatea cazurilor din pricina mea. Îmi amintesc, de pildă, de unele meciuri în care publicul, același public care cu cîteva zile înainte mă ovaționase, acordîndu-mi încrederea sa, fluiera continuu jocul meu necorespunzător. Subiectiv, dam vina pe antrenor sau pe partenerii mei de joc, uitînd că în zilele care precedaseră întîlnirea pierdusem o noapte la o onomastică, unde dansasem pînă în zori.

Luat în ansamblu, după mine, publicul este cel mai bun arbitru.

Este un paradox poate, considerat de unii și ca o curiozitate, faptul că astăzi activez intens ca antrenor de hochei pe gheață, deşi fotbalul a fost prima mea dragoste.

Hocheiul pe gheață m-a pasionat întotdeauna şi la început a constituit pentru mine un sport complimentar, care-mi asigura activitatea din cursul iernii, mai ales că în acea perioadă noi nu aveam condițiile actualilor jucători, de a face turnee în țările sudice, cu climă caldă.

Mi-am terminat cariera de jucător de fotbal în clubul C.C.A., în anul 1954, unde am activat apoi ca jucător și antrenor al echipei de hochei pe gheață, timp de 8 ani. (Petrolul se mutase la Ploieşti, iar eu, în anul 1951, m-am transferat la C.C.A.) Cînd ambele secții ale noului club au devenit în acelaşi an campioane, bucuria mea nu cunoştea margini, deoarece între timp m-am ataşat clubului militar.

În 21 de ani de activitate sportivă de performanță am fost legitimat la două cluburi care purtau aceleaşi culori: roşu-albastru. E, fără îndoială, o curiozitate.

Am abandonat, nu fără regrete, jocul de fotbal — după cum am mai spus — în 1954, jucînd încă cinci ani hochei pe gheață, avînd la acest sport răspunderea de antrenor al echipei campioane. Astăzi însă continui să urmăresc din tribună jocul care atîția ani m-a pasionat şi mi-a oferit cele mai mari satisfacții.

Recent, la Belgrad, unde mă aflam cu echipa de hochei, am vizionat meciul F.C. Barcelona—Steaua Roşie. Sincer, mărturisesc că n-am regretat cele 120 de minute suportate la o temperatură de —10 grade, în tribunele de beton ale clubului Partizan.

Mi-am dat seama că jucătorii ambelor echipe au reuşit să îmbine perfect calitățile fizice cu cele tehnice şi tactice, ceea ce și jucătorii noştri pot realiza, chiar şi mai bine, în cazul cînd lecțiile de antrenament sînt făcute cu interes. Fotbalul trebuie să-ți placă — numai aşa el poate fi practicat cu măiestrie.

Astăzi, cînd condițiile de pregătire sînt asigurate, cînd se joacă numai pe terenuri gazonate și cînd la meciuri asistă peste 80.000 de spectatori, nu maximum 15.000 ca acum 20 de ani, este o datorie de onoare să te străduieşti să înveți bine fotbalul, cel mai popular sport dintre toate sporturile.

MIHAIL FLAMAROPOL
maestru al sportului

ÎN FOTOGRAFIE:

Mihail Flamaropol dejoacă intenția adversarului, sub privirile lui Apolzan (stînga). Instantaneu din meciul Cehoslovacia—Romînia, disputat la Praga, mai 1951 și terminat la egalitate (2-2).

INSTANTANEU ORĂDEAN

ÎN ZIUA POPASULUI NOSTRU LA ORADEA, viscolul era în toi, iar mercurul, presat de ger, își scurta coloana în mod vertiginos. Am avut curiozitatea să-i vedem pe fotbaliștii Crișanei și să aflăm ce învățăminte au tras după lecția primită în toamnă. Vă reamintim că locul codaș ocupat de Crișana Oradea în clasamentul turului a fost consecința nu atît a valorii lotului, cît mai ales a modului necorespunzător în care s-au pregătit fotbaliștii acestui club: **toată săptămîna se menajau ca să poată juca duminica tot meciul!**

Ne-am îndreptat spre stadion. Cîțiva spectatori, sgribuliți de frig, urmăreau din tribună aproape 30 de jucători cu fețele îmbujorate și transpirate, împărțiți în patru echipe, care-și disputau mingea ca într-un adevărat meci de campionat. Vasăzică noul antrenor, Woronkowski, i-a convins pe fotbaliștii echipei C.S.O. Crișana că antrenamentele „tari" și zilnice nu reprezintă o imposibilitate, că ele nu numai că nu dăunează rezistenței organismului, ci, dimpotrivă, îl fortifică. În plus, pregătirea fizică înregistrează în acest fel o curbă ascendentă, crește tocmai ceea ce îi trebuie unsprezecelui orădean pentru a reuși să se mențină în categoria A. Antrenorul Woronkowski ne-a spus că intensitatea și durata pe care le impune antrenamentelor au menirea de a asigura un echilibru la primăvară între echipa sa și celelalte formații. Acest echilibru se referă însă numai la capitolul fizic, deocamdată, deoarece „restanțele" la capitolul tehnică presupun (pentru lichidarea lor) un timp mai îndelungat sau o primenire substanțială a lotului, prin promovarea unor jucători cu o bună pregătire multilaterală. Din nefericire, aceste variante nu pot fi aplicate în timp util, întrucît conducerea clubului orădean nu a întreprins din vreme prea multe în acest sens (de pildă, existența unei pepiniere valoroase).

ÎN FOTOGRAFIILE ALĂTURATE **aspecte de la antrenamentul fotbaliștilor echipei C.S.O.: alergare prin zăpadă, urcarea și coborîrea treptelor și joc la două porți.**

H. C.

DIN ALBUMUL DE PESTE HOTARE

DUKLA PRAGA, echipa campioană a Cehoslovaciei, o dată cu întreruperea activității competiționale interne a părăsit coordonatele viscolite, inițiind turnee acolo unde clima nu te obligă în timpul iernii să-ți atîrni în cui ghetele cu crampoane. Continuarea pregătirii va asigura jucătorilor menținerea unei bune forme în vederea ultimelor acte ale actualei ediții a Cupei campionilor europeni.

În fotografie, fază din meciul de la Atena (disputat la o temperatură de 20 grade plus, în fața a peste 20.000 de spectatori) Panathinaikos-Dukla Praga 0—1. Golul a fost înscris de Masopust, socotit cel mai bun fotbalist european al anului 1962.

VARIETĂȚI

● ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ 1962 a fost considerat „anul Spartak", deoarece clubul moscovit a reușit o triplă performanță: titlurile de campion la categoria A, la categoria rezerve și la juniori. La acestea se adaugă și locul întîi în clasamentul celor mai eficace înaintași, care i-a revenit lui Sevidov.

● SELECȚIONERUL KARL RAPPAN (Elveția) s-a pronunțat, recent, împotriva folosirii în echipele țării sale a jucătorilor străini. El a arătat că fotbaliștii importați sînt în majoritatea cazurilor de valoare medie, iar prezența lor îi împiedică pe tinerii jucători autohtoni să se afirme. Se pare însă că opinia selecționerului nu este împărtășită și de conducătorii cluburilor elvețiene.

● FOSTUL PORTAR INTERNAȚIONAL iugoslav Beara, care în ultimii ani activează la clubul din Aachen, a suferit o nouă gravă fractură la gambă, în partida cu Borussia Dortmund. Probabil că Beara va fi obligat, din această cauză, să se retragă definitiv din fotbal, înainte de a fi împlinit vîrsta de 35 de ani.

● CONDUCEREA CLUBULUI ENGLEZ CHARLTON a luat hotărîrea de a-l suspenda pe jucătorul Stuart Leary, deoarece acesta s-a încăpățînat și, în vara trecută, după ce s-a terminat sezonul de fotbal, a jucat cricket. Cu alte cuvinte, a fost pedepsit actul de a fi fost consumată energie în alte scopuri decît acelea pentru care clubul a dat bani...

● SIVORI I-A ANUNȚAT PE GAZETARI că-și dă seama că a început să îmbătrînească: în ultima vreme a început să se simtă tot mai mult atras de jocul retras, de rolul de regizor-creator. Acest lucru convine de minune echipei sale, deoarece „îmbătrînirea" lui Sivori a sporit numărul golurilor înscrise de coechipierii săi din înaintare.

● FOSTUL SELECȚIONER AL ECHIPEI UNGARIEI, Gustav Sebeș, a propus aplicarea unei măsuri menite să combată jocul excesiv defensiv: acordarea unei lovituri de la 11 m pentru trei cornere.

● S-A STABILIT ca turneul de fotbal din cadrul Jocurilor Olimpice de la Tokio să se dispute între 11 și 23 octombrie 1964, iar jocurile preliminarii să se încheie la data de 30 iunie, în același an.

● CELE 16 ECHIPE PARTICIPANTE la ediția 1966 a campionatului mondial vor lua startul pentru titlul suprem abia în a doua săptămînă a lunii iulie, adică după turneul de tenis de la Wimbledon, care pentru englezi înseamnă, ca respectare a tradiționalei date, mai mult chiar decît fotbalul.

● ÎN BELGIA, trofeul național pentru merite sportive a revenit în 1962 atletului Roelants, în ciuda performanței echipei Anderlecht, care a reușit să elimine din Cupa campionilor europeni pe Real Madrid (3—3 și 1—0). De altfel, de cînd a fost instituit (1928) fotbalului nu i-a fost decernat trofeul decît o singură dată, în 1934 (L'Union St. Gilloise).

● PREȘEDINTELE F.I.F.A., sir Stanley Rous, a pronosticat pentru campionatul mondial din 1966, pe care-l va organiza Anglia, un record de spectatori: 1.400.000 (adică cu aproape o jumătate de milion mai mulți decît în Chile).

● LA MOSCOVA, în acest an, va fi organizat un meci pentru sărbătorirea lui Igor Netto, cel mai bun fotbalist sovietic din ultimii zece ani.

● NIELS BOHR, căruia i s-a decernat premiul Nobel pentru fizică nucleară, a fost internațional danez înaintea primului război mondial. În acea perioadă Danemarca a susținut întîlniri cu Anglia (la amatori), Franța, Germania, Olanda, Norvegia și Suedia.

● ARBITRUL SPANIOL GARDEAZABAL este de părere că, în aproximativ 3 ani, unsprezecele Ungariei va reaminti de echipa de aur a acestei țări.

● DUPĂ CUM SE ȘTIE, la 26 octombrie Anglia își serbează jubileul celor o sută de ani de existență a federației sale de specialitate. Cu acest prilej va fi organizat un meci Anglia—Restul lumii. Un gazetar englez, făcînd selecția pentru Restul lumii, a inclus în formația sa și un... scoțian (White)! Amintim că federația scoțiană își va sărbători jubileul de o sută de ani peste 10 ani.

● LA ANCHETA ÎNTREPRINSĂ pentru desemnarea celui mai bun portar sovietic, majoritatea i-a atribuit în 1962 întîietatea lui Kotrikadze. Pe această linie, el este succesorul lui Maslacenko (1961) și Iașin (1960).

● INTERNAȚIONALUL AUSTRIAC HANAPPI și-a anunțat retragerea din fotbal. A împlinit 33 de ani și a fost de 93 de ori selecționat în echipa națională.

● AFLÎND că specialiștii i-au atribuit titlul de cel mai bun fotbalist european al anului 1962, jucătorul cehoslovac Masopust a exclamat: „Dedic acest titlu coechipierilor!"

● UN ALT CUNOSCUT FOTBALIST va spune anul acesta adio sportului său preferat. Este vorba de internaționalul iugoslav Vukas care a figurat de 59 de ori în echipa națională, de două ori în echipa Continentului (contra Angliei) și de 600 de ori în formația clubului Hajduk, de-a lungul a 15 ani.

● JIMMY GREAVES posedă un carnet în care strînge autografele sportivilor celebri. În acest carnet figurează un singur nume de fotbalist: Omar Sivori.

PREGĂTIRI COMUNE

Fotbaliştii noştri au luat în acest an un start mai bun. Toate echi
din categoriile republicane şi-au început pregătirile pentru noul s
încă din primele zile ale lui ianuarie. Privind lucrurile şi prin ace
prismă, putem întrevedea o îmbunătăţire în comportarea jucăto
şi a echipelor, indiferent dacă este vorba de formaţiile care aspir
menţinerea sau obţinerea întîietăţii, ori de acelea ameninţate de re
gradare.

Actualmente, însă, în centrul atenţiei se află competiţiile în
naţionale, care oferă fotbalului romînesc noi prilejuri de afirmare sa
reafirmare. Este vorba de Cupa oraşelor tîrguri şi Turneul UEFA,
de echipa Petrolul şi de lotul naţional de juniori.

După cum se ştie, la sfîrşitul acestei luni ploieştenii vor întîln
chipa maghiară Ferencvaros, iar juniorii, după înflorirea liliacului,
încerca, cu optimism, să adauge, în Anglia, noi lauri celor din pri
vara lui 1962. Aceste obiective majore i-au determinat pe antren
Ilie Oană (Petrolul) şi Traian Ionescu (lotul de juniori) să comple
antrenamentele obişnuite cu un vast program competiţional de ia
în ţară şi peste hotare, menit să asigure alcătuirea celei mai bune form
atît din punct de vedere al selecţiei, cît şi din cel al pregă
globale.

Din acest program competiţional de iarnă al celor două loturi am reţinut un aspect, după părerea noastră, interesant. Cei doi antrenori au căzut de acord asupra faptului că o pregătire comună ar fi folositoare amînduror echipe. În acest sens, menţionăm cele două jocuri, susţinute la interval de trei zile, la Ploieşti: Petrolul -- Lotul UEFA, terminate la egalitate (0—0 şi 1—1). Ele au înlesnit cunoaşterea stadiului de pregătire al ambelor formaţii: bun la capitolul fizic. Nu acelaşi calificativ îl putem acorda şi jocului propriu-zis. Antrenorii Ilie Oană şi Traian Ionescu au intervenit prea puţin în scopul lămuririi jucătorilor asupra rolului acestor întîlniri. Din această cauză, ele s-au transformat pe alocuri, în adevărate dispute de campionat.

Ne exprimăm convingerea că cei doi antrenori vor trage învăţămintele necesare şi vor lua măsurile corespunzătoare pentru întărirea jocului colectiv, înlăturarea momentelor de crispare şi creşterea eficacităţii (în cele două meciuri au existat numeroase ocazii de gol irosite din motivele enumerate înaintea parantezei). Posibilităţi sînt.

ÎN FOTOGRAFII: ① În cadrul programului de încălzire juniorii au inclus trasul la poartă. Cu toate acestea, în două jocuri au înscris o singură dată (Sorin Avram). ② Juniorul Haidu (1,92 m înălţime) plonjează şi reţine mingea. Spectatorii ploieşteni au fost încîntaţi de calităţile portarului braşovean. ③ În „tabăra" ploieşteană, portarul (Sfetcu) este „încălzit" de antrenor (Ilie Oană). ④ O fază din cel de-al doilea meci. Extremul dreapta (în repriza secundă) Badea a pătruns în careul juniorilor. ⑤ Juniorul Mihăilescu (fundaş) va intercepta mingea şi va stăvili atacul.

După meci, am stat de vorbă cu Dridea I: *„Ferencvaros are trei internaţionali. Ajutat de coechipieri, mă voi strădui să-l întrec pe Albert, centrul lor atacant."* I-am urat succes. Ploieştenii erau foarte bine dispuşi şi i-au promis centrului lor înaintaş să-l sprijine.

Fotoreportaj: HORIA CRISTEA

FOTOGRAFIE AMINTIRE

ROMÎNIA — BULGARIA 3-2 (1948). Romînii (sînt numerotaţi) Costică Marinescu (1), Andrei Rădulescu (2), Miky Mihăilescu (3), Baratki — antrenor (4), Gică Petrescu (5), Tudor Vasile — conducător (6), Flamaropol (7), Vass (8), Farcaş (9), Ritter (10), Traian Ionescu (11), Dumitrescu III (12), Iordache (13).

BĂCĂOANII SPERĂ...

BILANŢUL DINAMOVIŞTILOR BĂCĂOANI la sfîrşitul turului nu poate stîrni invidia nimănui: ultimul loc în clasament, cu un total de 8 puncte, după 14 jocuri şi, în consecinţă, purtători ai „lanternei roşii".

Poate tocmai de aceea Dinamo Bacău a păşit în 1963 cu dorinţa fermă de a reface terenul pierdut în toamnă, de a se pregăti bine pentru primăvară, pentru ca, printr-o comportare corespunzătoare, să obţină acele rezultate care să-i asigure rămînerea în prima categorie a campionatului republican. Desigur, lucrul acesta nu e deloc uşor, dar nici imposibil atunci cînd ţii cu orice preţ să-l realizezi.

La primele antrenamente, efectuate în condiţii de deplină iarnă, sub conducerea noului antrenor, V. Mărdărescu, dinamoviştii s-au oprit asupra lipsurilor manifestate în prima parte a campionatului. Deţinînd „recordul" celor mai puţine goluri marcate, băcăoanii vor să se revanşeze la primăvară, exersînd mult trasul la poartă, chiar dacă „gazonul" e de... zăpadă (foto 1: intervenţia portarului Bucur este zadarnică şi mingea îşi va croi... pîrtie pînă în plasa porţii). De asemenea, multă atenţie este acordată pregătirii fizice generale, în concordanţă cu etapa actuală (foto 2: imaginea atestă în bună măsură că lotul dinamovist a renunţat la comoditate). Totodată, nu sînt neglijate nici problemele de ordin tactic pe care le ridică chiar şi „miuţele" (foto 3: jucătorii ascultă sfaturile antrenorului).

Dacă buna pregătire — tehnică, tactică şi fizică — va fi dublată şi de o atitudine corectă — pe teren şi în afara lui — sîntem convinşi că rezultatele pe care le scontează în retur Dinamo Bacău sînt posibile.

Fotoreportaj de prof. VALERIU BOGDĂNEŢ
— Bacău —

LA NATAȚIE:

1

STAGNARE ŞI CÎTEVA SPERANŢE

Se vorbeşte mult despre nataţia noastră. Şi, mai ales, se fac exagerări. Unii vor s-o scoată basma curată, alcătuind tot soiul de clasamente, în speranţa de a demonstra că la cutare probă cu fluturi ar exista, chipurile, un progres de o miime de secundă faţă de '61. Alţii, dimpotrivă, afirmă că nataţia noastră e„ sublimă, dar... nu există".

Adevărul e undeva pe la mijloc. De existat există, pentru că înotătorii romîni care s-au deplasat la „europene" sînt o realitate. Cît priveşte miimea de secundă căutată şi găsită cu lumînarea, nu merită s-o luăm în seamă, pentru că în raport cu progresul mondial sau european e ca o picătură în mare. O confirmare? Aceleaşi campionate europene, în care înotătorii noştri, de la mic la mare, au cam fost închizători de pluton...

★

Daţi-mi voie, stimaţi cititori, să notez cîte ceva din convorbirea pe care am avut-o zilele trecute cu tînărul antrenor dinamovist Remus Drăguşanu. L-am cunoscut acum doi ani, la cursurile populare de înot. M-au surprins răbdarea, tactul şi limbajul ales al lui Drăguşanu în lucrul cu copiii. Am mai stat de vorbă. De fiecare dată am avut surprize plăcute. Antrenorul Drăguşanu este unul dintre aceia care reflectează asupra sportului şi caută să privească dincolo de momentul mecanic X al tracţiunii în craul. Fost rugbist în prima categorie, la Progresul, Remus Drăguşanu a intrat în nataţie cu un entuziasm care mă face să cred că timpul nu va curge în zadar şi că rîndurile de faţă n-au fost scrise de pomană. Începem...

— Spune-mi, tov. Drăguşanu, ce mai e nou în nataţia noastră?

— *Nu depăşim perioada stagnării. Cifre slabe, loturi pestriţe, decalaje.*

— Se puneau mari speranţe în cursurile populare de înot.

— *Da, sînt bune, dar un înotător se creşte în vreo 7—8 ani. Şi, în afară de asta, am o rezervă. Ciclul de 15 zile a fost prea mic. Copilul trecea ca... găina prin apă. Nu căpăta toate elementele indispensabile unei creşteri. Aş fi pentru prelungirea actualului ciclu de 21 zile cu încă vreo 5—6 zile. Ar fi o treabă mai temeinică. Iar selecţia — mai serioasă. Asta nu înseamnă că trebuie să renunţăm la*

3

4

oltarea continuă a caracterului de masă al tor cursuri.

— Ce se întîmplă cu copiii după terminaseriei de 15 zile?

— *Trec în secții, în școlile sportive. Mulți se pierd pe drum. E și firesc. Cei care rămîn p să lucreze și să crească. Dar totul e cum . Desigur că sînt unii dispuși să dea vina antrenori, aruncînd impasibili: „n-avem enori!" Ce simplă e tehnica minimalizării. ce lipsită de răspundere! Am spus și mă țin la ideea că nu avem antrenori în stare finiseze, de pildă, un campion olimpic, avem destui meșteri în predarea alfabetului ației.*

— Atunci?

— *Altele sînt cauzele. Să extrag două. Una ectivă: lipsa de continuitate în muncă, esiunea neîntreruptă a înotătorilor, care se ișează (fără voia lor) printre degetele antreilor, ca peștele. De-aici imposibilitatea de a răspunderi și de a atribui merite. Se creează tare de echivocuri, de pe urma căreia suferă ecerea dintre antrenori, una din bazele gresului. Cele cîteva excepții demonstrează stă situație. Sanda Iordan și Cristina laban au lucrat cîțiva ani cu antrenorul rcek. Și rezultatul a fost bun. În ultimul p Mitrofan lucrează neîntrerupt cu Zoe nicenco. Și rezultatul e din nou bun. A a cauză e subiectivă: entuziasmul potolit al renorilor... O fi handbalul altceva decît ația, dar Oprea Vlase a știut să capteze rgii și elanuri cu care antrenorii de natație se prea pot mîndri.*

— Ceva despre bagajul teoretic al antrenor.

— *Nu atît despre bagajul teoretic, cît despre sa unei unități metodice. Ne lipsește deocamă o generalizare metodică. Se lucrează parat, și această diversitate de concepții și reri (care n-ar fi prea rea dacă antrenorii ar ra ani în șir cu elevii lor) apare ca fiind osebit de dăunătoare cînd tinerii înotători c dintr-o mînă într-alta.*

— Ce zici de perspectivele noastre olimce?

— *Cei luați în considerație mi se par, r-adevăr, cei mai buni. Cornel Georgescu, e Reznicenco, Măriuca Rotaru și Cristina laban sînt cei mai talentați juniori ai noștri. tul e să nu-i pierdem.*

— Ce proiecte ai?

— *Vreau să lucrez mult. Și mai ales vreau am răbdare. Uite, de pildă, vreau să-l ajut Cornel Georgescu cu Voicu al meu. Vreau prezentul (Voicu) să împingă viitorul Cornel), și invers. Trebuie să luptăm pentru instaurarea spiritului de întrecere între antreri.*

★

În bazinul Floreasca lucrul continuă. Văd, să, un culoar liber. E inadmisibil, tovarăși trenori!

IOAN CHIRILĂ

2

ÎN FOTOGRAFII:

① Trio-ul Rotaru-Reznicenco-Balaban, sau trei sferturi din lotul nostru olimpic pentru Tokio.
② Cornel Georgescu (al patrulea sfert) exersează la... minere fără cal, sub privirile „trio-ului".
③ Păstrăvul (Cristina Balaban)
④ Broscuța (Zoe Reznicenco)
⑤ ...și fluturele (Măriuca Rotaru).

Foto: I. MIHĂICĂ

5

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

O NOUĂ BAZĂ SPORTIVĂ ÎN POIANA BRAȘOV

Nu de mult, în Poiana Brașov a fost pusă la dispoziția excursioniștilor și amatorilor de patinaj o nouă bază sportivă. Este vorba de patinoarul amenajat lîngă cabana Orizontul. Aici, patinatorii își pot petrece timpul liber în mod plăcut. Cei care vor să patineze și nu posedă ghete și patine, le pot procura de la administrația cabanei Orizontul.

Patinoarul din Poiana Brașov este deschis zilnic, dimineața și după-amiaza. Conducerea Complexului sportiv Poiana Brașov se preocupă acum de amenajarea unei instalații electrice care să permită eventual ca patinoarul să poată fi utilizat și seara.

Imaginea alăturată prezintă un aspect de la inaugurarea patinoarului de lîngă cabana Orizontul.

GH. CORCODEL
— Brașov —

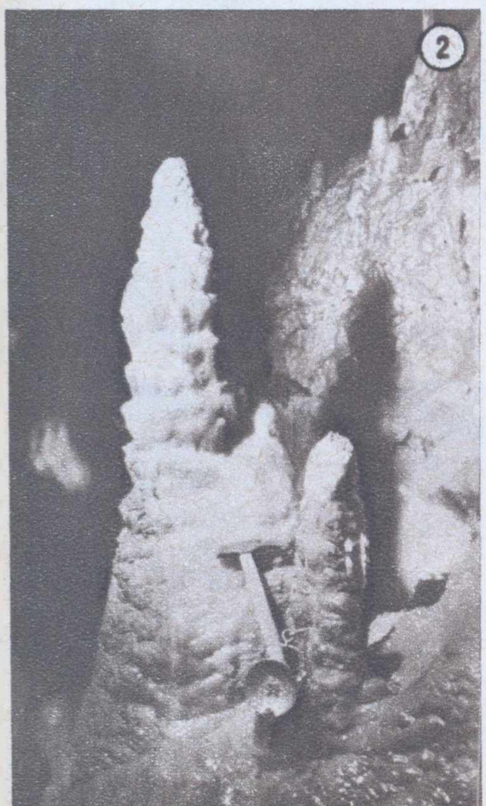
PARADISUL SCHIORILOR...

...așa poate fi numit versantul de nord al Dealului Negru din Baia Mare. O pîrtie de schi lungă de 2.400 m cu diferență de nivel de 700 m prevăzută cu teleferic și cabane confortabile așezate în mijlocul unui peisaj minunat, formează un adevărat paradis, atît pentru schiori cît și pentru excursioniști. Aici a avut loc concursul de deschidere a sezonului 1963. Și tot aici vor avea loc campionatele regionale de schi, faza regională a Spartachiadei și întrecerile celei de a X-a ediții a tradiționalei Cupe Mogoșa.

ÎN FOTOGRAFIE: spre pîrtia de schi de la Mogoșa...

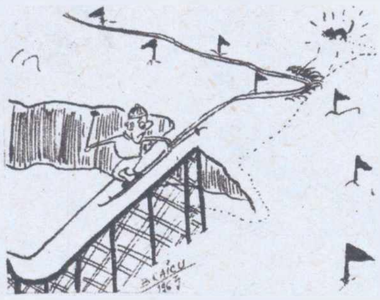
UN GRUP DE SPORTIVI BĂIMĂRENI AU DESCOPERIT O NOUĂ PEȘTERĂ

Parcurgînd în 22 de ore 450 m pe sub pămînt, un grup de sportivi, tineri cercetători băimăreni, conduși de profesorul Sever Pașca — vicepreședintele comisiei regionale de box Maramureș, au descoperit și cartat o nouă peșteră. Cei 7 elevi turiști, printre care Maria Fage — atletă, Anton Klocza — boxer, Gabriela Marica — handbalistă, Anton Solyom — atlet, cît și profesorul Sever Pașca sînt membri ai asociației sportive Grupul Școlar Miner și fac parte din Școala Tehnică de Geologie din Baia Mare. Noua peșteră descoperită se află în cariera de calcar de la Cuciulat, pe linia ferată Surduc—Jibou.

Datorită răbdării și rezistenței tinerilor sportivi, turiștii din patria noastră au acum posibilitatea să viziteze un nou loc fermecător, care întregește tezaurul de frumuseți naturale ale țării.

ÎN FOTOGRAFII: ① Elevii și profesorul Sever Pașca admirînd unul dintre pilaștrii peșterii văzut pentru prima dată de ochiul omenesc. ② Lampa de miner și ciocanul geologic la baza unei flori de cristal, descoperită în peștera Cuciulat.

V. SĂSĂRANU
— BAIA MARE —

— AFURISIT MOTAN!!!

Desen de I. BRAICU
— BISTRIȚA —

PRIMA PREMIERE

LA BUȘTENI, cu prilejul deschiderii oficiale a sezonului de schi, în proba de 10 km fond a cîștigat Stelian Drăguș. În fotografie, învingătorul (stînga), la premiere.

TITUS DUMITRESCU
— POIANA ȚAPULUI —

POȘTA REDACȚIEI

PETRE IZGHERIANU — LUGOJ. 1) Este foarte greu de spus care dintre fotbaliștii noștri a fost cel mai bun în anul 1962, deoarece nici unul nu a ieșit din comun, nu a strălucit. Totuși, dacă dv. v-a plăcut cel mai mult Petru Emil, noi nu avem nici un motiv să vă contrazicem. 2) O alegere între fotbaliștii Cojocaru și Hălmăgeanu? Pentru tehnică și experiență noi îl preferăm pe Cojocaru.

C. CIOSU — CLUJ. Ni s-a părut mai puțin izbutită caricatura cu schiorii care n-au găsit pîrtia trambulinei. De la dv. așteptăm lucruri mult mai bune, mai originale.

NAE ION — COMUNA RĂCARI. 1) Redacția noastră nu vă poate procura volumul „Exerciții sub formă de joc în antrenamentul de fotbal" și nici revistele solicitate. Pentru a avea toate revistele Sport vă sfătuim să vă abonați. 2) Fotbaliștilor de la clubul sportiv Steaua le puteți scrie pe adresa: Calea Plevnei nr. 114, București.

V. NAȘCU — CLUJ. Am primit caricaturile trimise. N-am reținut însă nimic. Ultimele desene ne par mai slabe decît cele trimise anterior. Fiți mai exigent față de propriile creații.

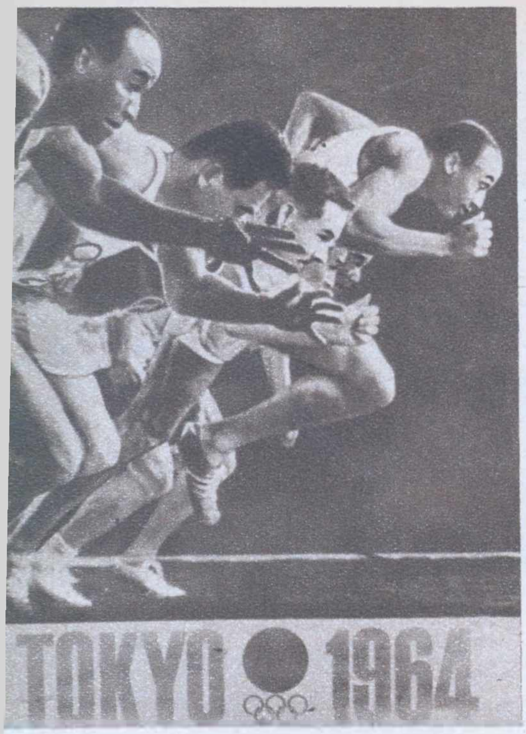
MIRON ȚIC — COMUNA BRĂNIȘCA. 1) Primul record mondial la săritura în înălțime bărbați a fost realizat în anul 1876 de către englezul Brooks: 1,89 m. La noi în țară, primul record la aceeași probă a fost stabilit în 1921 de atletul Ion Ștefan care a sărit atunci 1,70 m. 2) Boxerul Joe Louis a deținut titlul de campion mondial la toate categoriile între anii 1937 și 1949. 3) Primul meci internațional de rugbi al reprezentativei României s-a disputat în anul 1919 la Paris: S.U.A. — România 21-0.

ȘTEFAN IONESCU — PLOIEȘTI. Este reușită fotografia cabanei Vîrful cu Dor pe care am primit-o de la dv. Cum spuneți, ea este o adevărată invitație la drumeție. Un singur inconvenient: poza a fost făcută vara. În toiul iernii cabana arată cu siguranță altfel. Dacă vă este posibil, trimiteți-ne imaginea acestei cabane așa cum arată ea acum.

ION OLARU — CLUJ. Am reținut una dintre cele două caricaturi și probabil o vom publica chiar în numărul viitor.

MIHAI GIURGIU — CLUJ. Ideea de a publica diverse întrebări privitoare la istoria sportului, întrebări care să dea posibilitate cititorilor să-și verifice cunoștințele sportive, este bună. Vom ține seama de propunerea făcută.

MIRCEA STOIAN — TELEGA. Careul trimis are unele defecțiuni: cam multe puncte negre, definiții necorespunzătoare, cuvinte greșit scrise. Dacă va putea fi îmbunătățit, va apare într-unul din numerele viitoare. Dacă nu... mai încercați! Ne-ați trimis în trecut lucruri mult mai bune...

BULETIN OLIMPIC 1963 (3)

DUPĂ HELSINKI, MELBOURNE, ROMA,

IOSIF SÎRBU

PREGĂTEȘTE

TOKIO

IOSIF SÎRBU, primul campion olimpic și maestru emerit al sportului nostru, a început să pregătească cea de a patra olimpiadă a sa — Olimpiada de la Tokio. Să-i dăm, deci, cuvîntul celui de al treilea invitat al rubricii noastre „Buletin olimpic 1963".

— Două vorbe despre 1962.

— Un an de studiu, cu un loc 4 la „Mondialele" de la Cairo (591 din 600 într-o probă cu aproape 100 de concurenți), la un punct de medalia de argint. Cred că aș fi obținut mai mult dacă nu aș fi resimțit efectele supraîncărcării noastre la antrenament, care și-a pus pecetea pe evoluția întregului lot. Ce-aș mai putea spune despre 1962? Mi-am cristalizat ideile în legătură cu materialul pe care îl întrebuințez acum și care nu mai este cel de la Helsinki sau Melbourne.

— Ce va fi anul acesta?

— Voi avea mai multă încredere în forțele mele. Experiența de pînă acum, dar mai ales cea a anului trecut, îmi va permite să-mi dozez mai bine eforturile de-a lungul celor aproape doi ani care ne separă de Tokio. Anul trecut am încercat să forțez, și rezultatul n-a fost strălucit. Cred că am ajuns, în sfîrșit, să intuiesc apropierea punctului mort în curba efortului și să-l tratez așa cum se cuvine.

— Concursuri?

— „Europenele" de la Oslo, din august. O adevărată piatră de încercare. Asta deoarece un campionat european are forța unei confruntări olimpice.

— Nu înțeleg...

— Pentru simplul fapt că fiecare țară poate alinia cîte patru trăgători de probă, în timp ce la Olimpiadă dispune doar de doi. Și cum nu e totuna dacă tragi alături de doi sau patru trăgători sovietici (de pildă), cred că e limpede.

— Obiectivul pentru Oslo?

— Voi viza locul, nu cifra. O spun tot din experiență. Dacă îți propui o cifră, s-ar putea să nu poți aprecia coeficientul de concurs și atunci, după primele decalaje, să traversezi o criză psihologică, care ajustează copios cifra propusă. În schimb, obținerea unui loc cît mai bun la „europene" înseamnă 2—3 bătăi de inimă în plus pentru adversarii mei olimpici de la Tokio. (Bănuiesc că toată discuția noastră are în vedere doar eventualitatea prezenței mele la Tokio).

— Cititorii iau, desigur, notă, dar ar mai vrea să afle unele lucruri...

— Aș vrea să am un coechipier de valoare. Bineînțeles că asta ne-ar dezpovăra pe fiecare, sau, cu alte cuvinte, fiecare din noi ar avea 2—3 bătăi de inimă în minus.

— 1964?

— Un an de calcule... cibernetice. Anul planificărilor infinitezimale, al curbelor de efort matematice, al periodizării barometrice și mai ales al unui cît mai bun echilibru efort-odihnă. Țin să precizez că anul de muncă grea va fi tot 1963. În 1964 nivelul gradului de antrenament al lui 1963 nu va mai trebui depășit, ci doar menținut. Solicitările de ultimă oră nu sînt bune. Mai ales la tir...

— O cifră?

— Două. Vreau să trag peste 1.150 la „trei poziții" și să bat actualul record republican la 600. Cu alte cuvinte vreau să obțin peste 596.

...După cele trei consecutive victorii olimpice romînești (armă liberă — Sîrbu 1952, pistol — Petrescu 1956 și talere — Dumitrescu 1960) e din nou rîndul armei libere. Se pare că Iosif Sîrbu face aceleași calcule.

Interviu luat de IOAN CHIRILĂ

Magazin SPORTIV

CÎNTARUL

ŞI TOTUŞI, nu este vorba despre box, nici despre haltere şi nici despre lupte. Nici măcar despre ... judo. Încă nu se poate preciza despre ce sport... va fi vorba: fiul maestrei sportului Elena Leuşteanu — Popescu, foarte tînărul Şerban, promite încă de pe acum performanţe mari în mai multe discipline sportive. Martor stă în primul rînd cîntarul, care dă semne de ... oboseală timpurie. Şerban ignoră însă cu desăvîrşire existenţa coşmarului boxerilor, luptătorilor şi halterofililor — cele cîteva zeci sau sute de grame acumulate... pe furiş de pe o zi pe alta. Împreună, energia şi... greutatea îl arată de foarte devreme drept un... „greu" de valoare.

Noi sîntem convinşi însă că marile pasiuni (şi, totodată, prilejuri de performanţă) ale mamei sale — atletismul şi gimnastica — îi vor ocaziona debutul. Şi, probabil, performanţe în mai multe sporturi!

Foto: V. BAGEAC

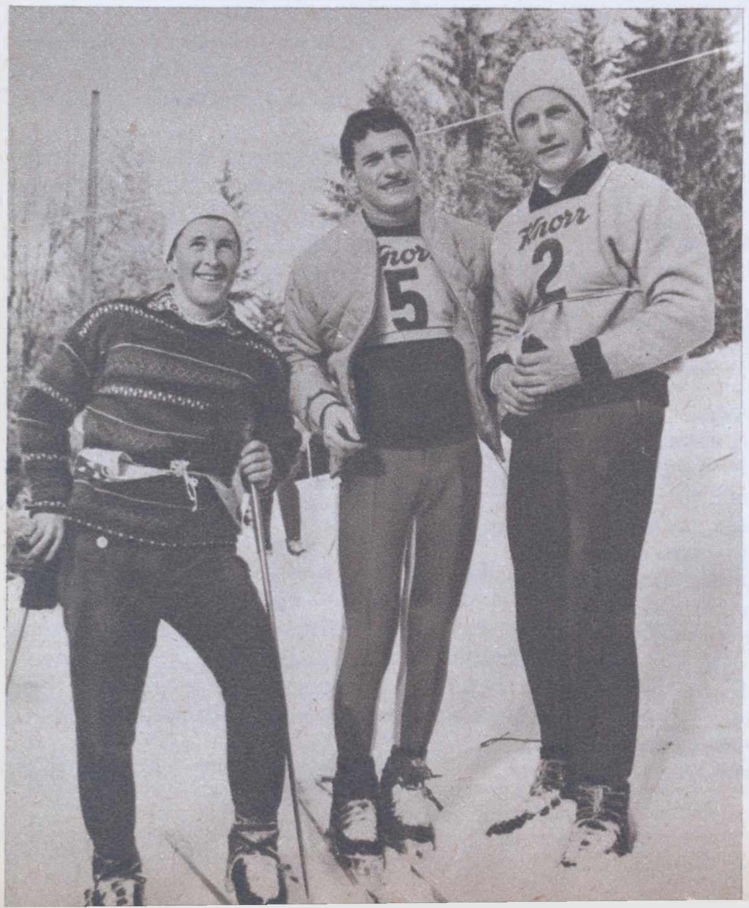

VETERANUL RUGBIULUI

VI-L PREZENTĂM pe dr. Virgil Pavel din Tecuci, care a jucat rugbi în echipa Petrolul pînă la... frageda vîrstă de 55 de ani. Azi are 57, dar pasiunea i-a rămas tînără. De aceea, este prezent în continuare alături de foştii coechipieri la antrenamente, iar la competiţii în calitate de medic. (Director al policlinicii din Tecuci). El reprezintă un adevărat fenomen de longevitate. Urmaţi-i exemplul şi veţi culege aceleaşi roade: sănătate şi succese în muncă. Iată-l, în fotografia din stînga, la antrenament şi, în cea din dreapta, în cabinetul medical, măsurînd presiunea arterială.

Foto: I. MIHĂICĂ

PERFORMERII

TREI TINERI, trei performeri, trei zîmbete: elveţianul Adolf Mathis, francezul Guy Périllat şi austriacul Josef Stiegler (de la stînga spre dreapta). Tinereţea se citeşte fără greutate pe faţa lor. Performanţa, v-o arătăm noi: locul II în slalom special, locul I în combinata alpină şi locul I în slalom special, tot în ordinea din fotografie. Iar zîmbetul e prilejuit tocmai de anunţarea rezultatelor în prima mare confruntare clasică a anului, a 31-a ediţie a concursului Lauberhorn de la Wengen, care a luat sfîrşit cu cîteva minute înainte de fotografiere. Pentru ei nu a fost însă vorba numai de un sfîrşit de săptămînă rodnic pe plan sportiv, ci atît de o confirmare a valorii, cît şi — mai ales! — de o substanţială acumulare de puncte pentru căpătarea unui număr de start bun cu prilejul J.O. de iarnă de la Innsbruck.

CALEIDOSCOP

● ÎN CIUDA OPOZIŢIEI forurilor reli gioase — Coranul interzice orice joc pe ban — în Maroc s-au introdus pariuri pentru me ciurile de fotbal, veniturile fiind destinat încercărilor de răspîndire a sportului.

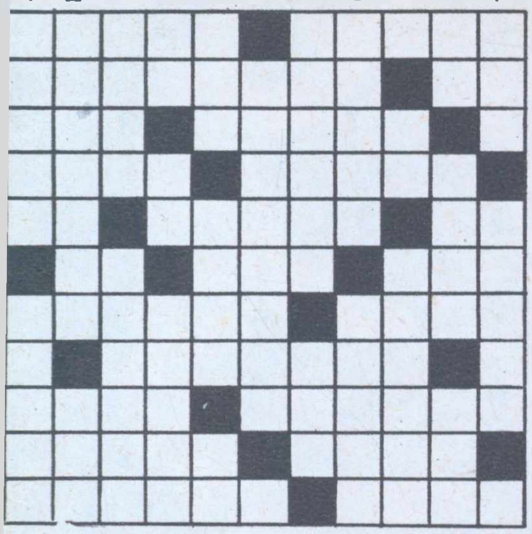
● ÎN APROPIEREA STADIONULUI di Olimpia, unde aveau loc J.O. antice, se afla statui purtînd inscripţia: „În Olimpia vic toria nu e dobîndită prin bani, ci prin iuţeală şi prin forţa corpului". Istoricii au dovedit că aceste statui au fost înălţate din banii adunaţi prin plata amenzilor de către acei ce încălcau statutul antic al olimpismului. Lor li se cerea să nu mituiască adversarii, să nu-i ameninţe şi să nu le producă răniri grave. Dar, după numărul statuilor, se pare că ploua cu amenzi...

● PRIMUL JUCĂTOR PROFESIONIST al lumii moderne a fost base-ball-istul nord american Al. J. Reach, care a primit bani, prin contract în regulă, ca să se transfere de la echipa Brooklyn la echipa Philadelfia, în 1864.

● ANUL ACESTA va fi emisă în Elveţia medalia comemorativă a celei de a 100-a aniversări de la naşterea lui Pierre de Coubertin. Va avea pe o parte lozinca J.O. (Citius, altius, fortius) şi pe cealaltă o mişcare atletică.

Handbal!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

ORIZONTAL: 1. TRAS CU MÎNA LA
)ARTĂ — ÎN FAŢA PROPRIEI PORŢI.
Component al lotului R.P.R. de hand-
l — SEMICERC! 3. Alean — CEI 7 DE
A HANDBAL! 4. SPRIJINĂ ÎNAINTA-
EA RAPIDULUI — PUNCT ÎN DEPLA-
ARE. 5. FACE ÎNCĂLZIREA ÎN EGIPT!
- OCOLEŞTE CENTRUL, ÎNDEPĂR-
ÎNDU-SE DE EL — Cetate legendară. 6.
RIMIS PE ARIPI — Aici — ... Boţan.
. HANDBAL ÎN... 7! — Jucător din echi-
a ţării, renumit pentru forţa sa de şut. 8.
ONA DE LA HANDBAL. 9. SE ÎNCURCĂ
N DRUM SPRE PROPRIA POARTĂ —
OMPONENTĂ A ŞTIINŢEI CARE UTI-
IZEAZĂ FRECVENT BALONUL LA ÎN-
ĂLZIRE. 10. SE RĂSUCEŞTE ÎN AER
I... — ... GOL! 11. TRIMISE CU ADRE-
Ă... — ... PE ARIPI DE CEARĂ!

VERTICAL: 1. FACE ZID... — ... DE
BUNĂ VOIE! 2. APĂRĂ IN EXTREMIS
— ELAN NESFÎRŞIT. 3. FACE ÎNCĂL-
ZIREA EXAGERAT UNEORI — PRINDE
BINE BALONUL. 4. ÎN BALON — Curse!
— De poveste. 5. TRĂGĂTOR ÎN FORŢĂ
LA GALAŢI, BRĂILA SAU CONSTANŢA
abr.) — FRUCTUL PORTARULUI DE
HANDBAL — Elena Ştefănescu. 6. TEM-
PEREAZĂ ELANUL ATACANŢILOR LA
HANDBAL. 7. APLAUDAŢI LA SCENĂ
DESCHISĂ PENTRU JOCUL LOR — Ex-
clamaţie. 8. SEMICERC — Ciuperci comes-
tibile. 9. UNU LA UNU! — TRĂGĂTOR
SLAB. 10. ÎN SEMICERC — NEÎNTRE-
CUTĂ ÎN FAZE... — ...din finisare! 11. RE-
PRIZĂ DRAMATICĂ ÎN FAŢA... — POR-
ŢII (sing.!).

ANTON MOREANU
— BRĂILA —

ÎN CIUDA FRIGULUI

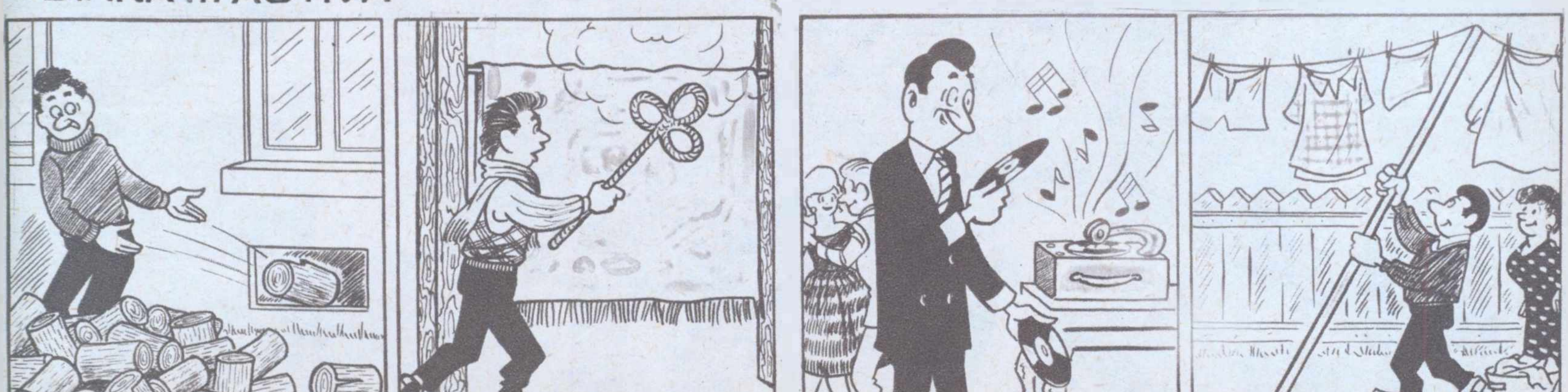

CU TOATE CĂ iarna lui 1962—1963 a fost neobişnuit de „darnică" cu zăpezi şi geruri pînă spre —35 de grade, nu toată lumea tremură. Desigur, nu ne referim nici la cei din ţările calde, nici la cei din... casele bine încălzite. Fotografiile pe care le vedeţi au fost făcute în ianuarie, la Moscova, şi, cu toate că pelicula nu înregistrează... contracţia mercurului, peisajul înzăpezit şi îngheţat, din care nu lipsesc nici... schiorii, vorbeşte de la sine despre gradul de călire şi chiar despre curajul tinerilor eroi ai înotului hibernal în aer liber. Aceştia sînt fraţii Evgheni şi Lev Şevalţişev. În fotografia de sus, „încălzirea": fotbal „1 la 1" (cu ocazia asta se poate cunoaşte şi pasiunea... de vară). Portar, Leonid Alivin. În fotografia din stînga, fraţii Şevalţişev în plin concurs. Dar pe un singur culoar, din motive absolut obiective!

Foto: **TASS — MOSCOVA**

ODIHNĂ ... ACTIVĂ

Desene de FRED GHENĂDESCU

Rugbistul... Tenismanul.. Discobolul... Săritorul cu prăjina...

REPETIȚIA GENERALĂ DINAINTEA TURNEULUI ÎN ȚĂRILE NORDICE

Spre sfîrșitul acestei luni, *reprezentativa noastră masculină de handbal va susține șase întîlniri internaționale peste hotare. Handbaliștii romîni vor fi oaspeții sportivilor din Danemarca, Suedia, Norvegia și R.F.Germană. Încă un prilej deci pentru maeștrii semicercului din țara noastră de a confirma înalta lor valoare sportivă.*

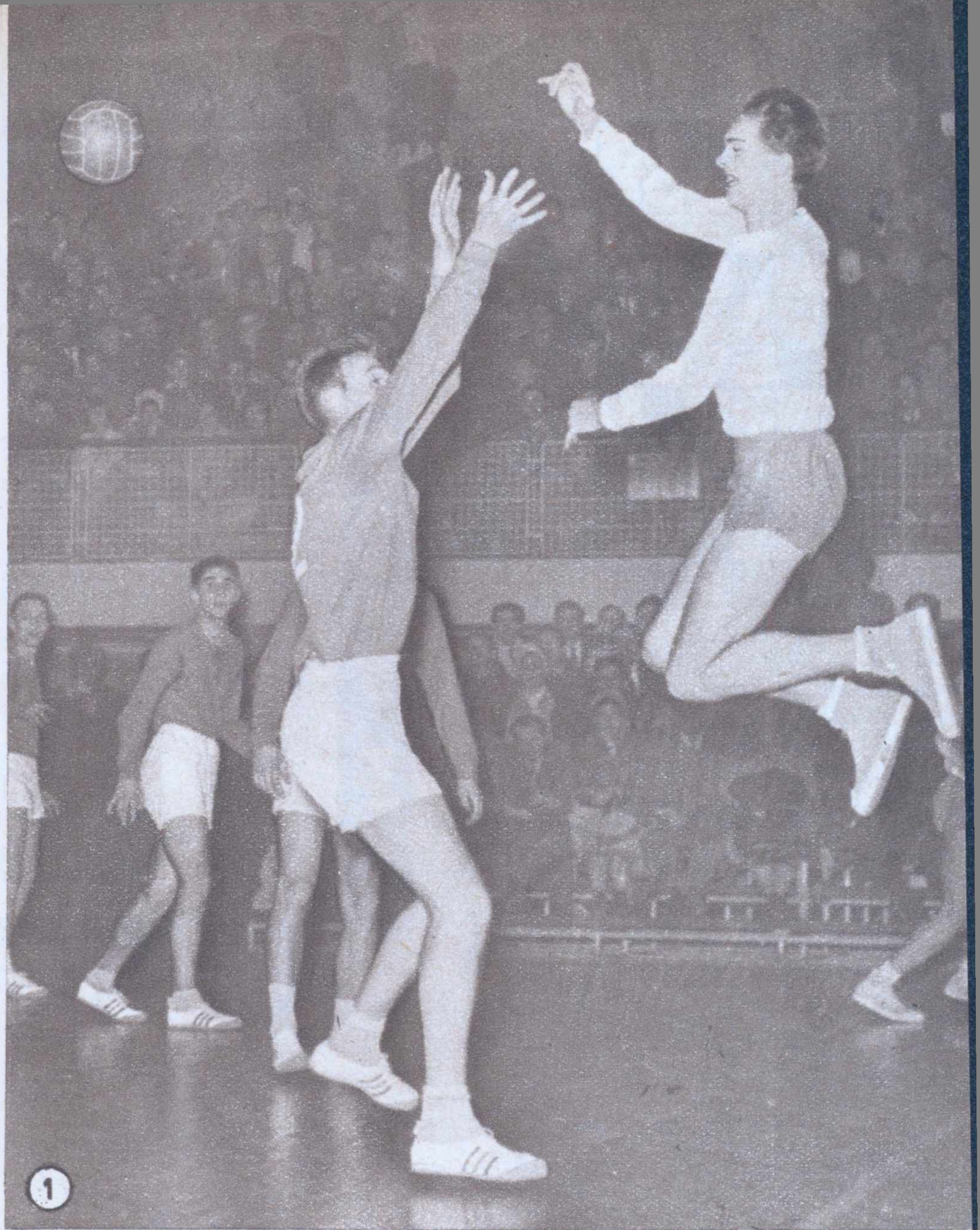
Turneul handbaliștilor romîni este așteptat în țările nordice — țări cu mare tradiție în acest sport — cu un interes deosebit, interes acordat întotdeauna campionilor mondiali. În aceste zile, reprezentativele daneză, suedeză, norvegiană și vest-germană fac antrenamente intense pentru confruntarea cu echipa romînă în timp ce la București, după victoria obținută în fața Norvegiei, formația lui Ivănescu își continuă și ea pregătirile.

Să ne oprim puțin asupra ultimului meci internațional, cu naționala Norvegiei, disputat nu de mult în sala Floreasca.

Deși au cîștigat la un scor categoric (20–11) handbaliștii noștri nu au dat deplină satisfacție. În fața semicercului norvegian mingea nu a circulat cu rapiditatea necesară decît în anumite perioade, permițînd jucătorilor norvegieni să stăvilească foarte multe acțiuni ofensive. Acest lucru a fost posibil și datorită puținelor procedee tehnice utilizate de romîni în fața porții oaspeților, care evoluind la un nivel mediocru, n-au constituit practic un pericol în nici o parte a meciului. (Ei au șutat foarte rar la poartă, lăsînd impresia că nu doresc altceva decît să păstreze mingea cît mai mult și să realizeze un scor cît mai strîns, rarele lor tentative de a înscrie fiind ușor stopate de apărarea bine organizată a handbaliștilor noștri).

Fiind ultima întîlnire disputată acasă, putem socoti meciul cu norvegienii ca o adevărată „repetiție generală" în vederea partidelor ce vor avea loc în cadrul turneului nordic. Fără îndoială, handbaliștii noștri vor ști — așa precum ne-au obișnuit — și departe de patrie să apere prestigiul de care se bucură pe plan internațional.

P. HENȚ

ÎN FOTOGRAFII:

① O săritură spectaculoasă și Moser va înscrie peste apărătorul norvegian.

② Rustad, portarul handbaliștilor norvegieni, „admiră" — în felul său — un nou gol.

③ Un „7 metri" imparabil executat de Costache I.

Foto: P. ROMOȘAN

SĂRITORUL COSMIC

AŢI GHICIT, fără îndoială, de la prima vedere, fie după fotografii, fie după titlu, că e vorba de Valeri Brumel, de două ori consecutiv cel mai bun sportiv al anului (1961 şi 1962). În general, amănuntele biografice şi chiar cele ale carierei lui sportive, din punctul de vedere al performanţelor, sînt prea bine cunoscute. Vom încerca, totuşi, să vi le reamintim pe cele mai puţin... publicate.

Cînd, în ianuarie 1960, tînărul absolvent al unei şcoli din Lugansk, care atinsese la mai puţin de 18 ani, 2,00 m, sub conducerea lui Şein, se prezentase la renumitul antrenor moscovit Diacikov, prea puţini bănuiau ascensiunea lui vertiginoasă (literalmente...) spre culmile măiestriei sportive. În ianuarie 1960 sărise aşadar 2 m, dar... nu ştia să sară. În ziua de 1 septembrie a aceluiaşi an, cucerise medalia olimpică de argint, la egalitate de performanţă cu mai vîrstnicul său prieten Robert Şavlakadze — 2,16 m. Acum ştia însă să sară...

În general, biografia lui este tipică pentru tineretul sovietic, ale cărui talente sînt rapid depistate şi puse în valoare. Dar puţini ştiu cum se realizează acest lucru, în cazul nostru cum a ajuns Brumel, de pildă, la performanţele uluitoare, care l-au situat în fruntea ierarhiei sportive mondiale. În primul rînd, în pregătirea lui nu se află măcar două antrenamente „gemene“, fixate după vreo schemă. Caracteristica de bază a pregătirii sale este multilateralitatea. Halterele, gimnastica, înotul, schiul şi exerciţiile aşa-numite de imitaţie atletică fac casă bună. Antrenamentele sale nu au însă, aşa cum am mai arătat, niciodată aceeaşi durată sau acelaşi conţinut. Uneori nu se apropie măcar de sectorul de sărituri, alteori însă, atacă fără întrerupere o înălţime după alta, dar asta fără a sări, decît rareori, la înălţimile limită. În general, nu depăşeşte 2,18 la antrenamente. Poate fi văzut uneori parcurgînd porţiune după porţiune în viteză maximă. Şi trebuie să ştiţi că are o viteză bună, de ordinul lui 10,7 pe 100 m. Ar putea fi, de altfel, un bun decationist. Sare în lungime în jurul a 7,70 m, surprinzîndu-i pe specialişti prin faptul că efectuează bătaia cu piciorul drept; aruncă greutatea la mai bine de 14,50 m. iar discul dincolo de 45 de metri. Cît despre prăjină, antrenorul Diacikov, care l-a văzut „jucîndu-se“ cu prăjina, afirmă că un 4,40 m îi stă oricînd la îndemînă!

Are secrete în pregătire? Da, dacă vreţi: este extraordinar de concentrat la antrenament; nu execută nici un exerciţiu pînă nu i-a înţeles perfect sensul şi importanţa; duce o viaţă cît se poate de sportivă. Iată cum a ajuns să sară cu 40 de centimetri şi mai bine peste propria-i înălţime! În orice caz, J.O. de la Tokyo îl numără printre marii favoriţi, iar concursurile sale în S.U.A. promit noi performanţe „cosmice“.

G.R.Ş.

IN FOTOGRAFII:

① Pe orbită...

② „Racheta“ — Valeri Brumel (stînga) şi „inginerul-şef“ — antrenorul emerit Diacikov, calculînd parametrii viitoarei „orbite“.

③ Un mănunchi de campioni în sportul puterii, halterele — Tommy Konno (S.U.A.), Serghei Lopatin (U.R.S.S.) şi Isaac Berger (S.U.A.), de la stînga spre dreapta, îşi dispută autograful lui Valeri (ultimul din dreapta).

④ Spre sala de antrenament. Sau, mai bine-spus, spre rampa de lansare...

Foto: TASS-MOSCOVA

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA:
Bucureşti, str. Vasile Conta nr. 16.
Telefoane: 11.10.05 — 11.91.13.

ABONAMENTE:
la toate oficiile poştale din ţară şi la difuzorii voluntari din întreprinderi şi din instituţii. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; un an — 60 de lei.

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Lei 2,50

Desene de **MATTY**

CU OAMENI, CU ZĂPADĂ ŞI CU OAMENI DE ZĂPADĂ

— Fără cuvinte —

